

mezi tou nejšťihlejší, nejvzdušnější sestřičkou břízkou a šeptajícím potůčkem. Ráda tam sedávám a poslouchám ticho toho hájku. Všiml sis někdy, kolik různých druhů ticha existuje, Gilberte? Ticho lesů... ticho pobřeží... ticho luk... noci... letního odpoledne. Každé je jiné, protože je protkávájí jiné podtóny. Jsem si jistá, že kdybych byla zcela slepá a nedokázala vnímat ani teplo a chlad, bezpečně bych poznala, kde jsem, podle zvuku ticha kolem.

Škola už je „v plném proudu“ celé dva týdny a já mám všechno docela dobře zorganizované. Ale paní Braddocková nelhala... Pringleovi jsou pro mě problém. A zatím přesně nevím, jak ho vyřeším, i když mám ty šťastné čtyřlístky. Jak říká paní Braddocková, oni jsou sladcí jako smetana... a stejně tak kluzcí.

Pringleovi jsou klan, jehož členové se navzájem bedlivě hlídají a mají mezi sebou dost rozbrojů, ale vůči komukoli zvenčí jsou pevně semknutí. Dospěla jsem k závěru, že v Summerside jsou jen dva druhy lidí... ti, kteří patří mezi Pringleovy, a ti, kteří ne.

Moje třída je Pringleových plná, a i spousta studentů s jiným příjmením v sobě má pringleovskou krev. Zdá se, že jejich vůdkyní je Jen Pringleová, zelenooká potvora. Tak nějak musela asi ve čtrnácti vypadat Becky Sharpová. Jsem přesvědčená, že organizuje cílenou, rafinovanou kampaň neukázněnosti a vzpoury, se kterou bude pro mě těžké se vypořádat. Umí dělat neodolatelně legrační obličej, takže když slyším, jak se třídou za mými zády šíří vlna přidušeného smíchu, vím přesně, co ho způsobilo, dosud se mi však nepodařilo ji při tom nachytat. Je taky chytrá... ta malá darebačka!... píše slohové práce, které jsou sestřenky z třetího kolena skutečné literatury a v matematice je téměř geniální... běda mi! Ve všem, co říká a dělá, je taková *jistra* a má takový smysl pro vtípné situace, že by pro nás dvě zcela jistě znamenal přátelské pouto, kdyby ovšem nepřišla od prvního dne s tím, že mě nesnáší. V téhle situaci se obávám, že bude dlouho trvat, než se s Jen něčemu zasmějeme *společně*.

Jenina sestřenice Myra Pringleová je školní kráska... a zřejmě je dost hloupá. Je fakt, že z ní padají zábavné ústřely... třeba když dnes

na hodině dějepisu řekla, že Indiáni si mysleli, že Champlain a jeho muži byli bohové nebo „něco podobně nelidského“.

Pokud jde o společenské postavení, Pringleovi jsou v Summerside tím, čemu Rebeka Dewová říká „élita“. Už jsem dostala pozvání na večeři do dvou pringleovských sídel... protože pozvat novou učitelku na večeři se sluší a patří a Pringleovi nejsou z těch, kdo by opomíjeli společensky očekávaná gesta. Včera večer jsem byla u rodiny Jamese Pringlea... otce zmíněné Jen. Vypadá jako univerzitní profesor, ale ve skutečnosti je hloupý a nevzdělaný. Dlouze vykládal o „disciplíně“, poklepával přitom na ubrus prstem s ne zcela čistým nehtem a sem tam páchal strašlivé násilí na gramatice. Ach, summersideská střední škola odjakživa potřebovala pevnou ruku... zkušeného učitele, raději muže. Obává se, že jsem *trošinku* moc mladá... „kterýžto nedostatek čas spraví až moc brzy,“ podotkl tesklivě. Já jsem neříkala nic, protože ať už bych řekla cokoli, mohlo by to být moc. Takže jsem se tvářila stejně sladce a smetanově jako kterýkoli z těch Pringleů a spokojila jsem se s tím, že jsem na něj upřela zpřímá zrak a v duchu mu opakovala: „Ty svárlivá, předpojatá stará příšero!“

